

ЦЪРКВАТА Е ИНСТРУМЕНТ ЗА СВИДЕТЕЛСТВАНЕ

Интервю на Световното адвентно радио - България с п-р д-р Ян Полсън, президент на Генералната конференция на Църквата на адвентистите от седмия ден

- ✓ Нашата вяра нито се основава на, нито зависи от нестабилността в света.
- ✓ Много е важно църквата да може да повери на младите си хора ръководни длъжности.
- ✓ Стремим се да разбираме другите християни и бихме искали и те да ни разбират.

Божидар Тончев: П-р Полсън, казвам Ви „Добре дошли“ в България. Какви са първите Ви впечатления от нашата страна?

Ян Полсън: Благодаря Ви за приветствието. Само два-три часа, след като пристигнахме и бяхме в църквата, със съпругата ми почувствахме топлината и откритостта на хората. Имам впечатлението, че са много гостоприемни и мили. Наистина съм щастлив, че най-накрая успяхме да дойдем тук.

БТ: Вие сте лидер на световната адвентна църква. Какви са нейните приоритети сега?

ЯП: ЦАСД е едно Божие творение. Тя съществува предимно за

да разнася Евангелието за спасение в Исус Христос. Приоритетът, който сме избрали и който държа да стои във фокуса ни, съвсем просто казано, е следният: „Да изпълняваме мисията, заради която е била основана църквата“. Тя е един инструмент за свидетелстване, затова очаквам да бъде предимно и основно ангажирана със свидетелстване за Христос.

БТ: В момента живеем в една доста сложна обстановка □ на световен тероризъм, безпътница, обезценяване на моралните стойности. Как да запазим личната си вяра на този фон?

ЯП: Мисля, че нашата вяра нито се основава на, нито зависи от нестабилността в света. Има много

фактори - политически, социални и емоционални - които дестабилизируют страните в света. Вярвам, че църквата е една общност на вярата, а основата на тази вяра са Божиите обещания, записани в Библията. Църквата трябва да бъде глас, който носи надежда за бъдещето.

БТ: Каква е понякога опасността да превърнем традицията в принцип и принципа - в традиция?

ЯП: Кога нещо се превръща в традиция? Когато сте го вършили известно време, предполагам, че се превръща в традиция. Работата е там, че традицията не е нещо лошо само защото е практикувана дълго време. Има много чудесни традиции, които са святи и благородни, но в същото

време не бива да забравяме, че само защото нещо се е толелирало дълго време, не е задължително то да продължава да се лансира. И така, отново се обръщам към Библията като Божие Слово: традиции, установени и основани от Бога - в тях няма нищо лошо. Но традиции, основани на човешка мъдрост, не бива да са определящи за църквата.

БТ: Живеем във време, в което има противоречия между млади и възрастни. Какво да направим, за да ги сбlijим, за да живеят заедно и да си помагат?

ЯП: Между млади и стари няма никаква несъвместимост. Винаги е било въпрос за разбиране това, двете поколения да са в диалог помежду си и

да се подкрепят. Аз лично смятам, че трябва да дадем място и възможност на младите хора да работят и съществуваат. Мисля, че църквата е прекрасно място за тях, където да бъдат и активни, и тяхната активност да бъде забелязвана. Няма никакъв божествен закон, който да казва, че един човек трябва да стане на 50 години, за да бъде старейшина на църква. Много е важно тя да може да повери на младите си хора ръководни длъжности, защото 20-годишният е също толкова важен член на църквата, колкото и 40-годишният.

БТ: Има много други религиозни общества. Какво мислите за религиозната толерантност и за работата на ЦАСД с останалите църкви?

ЯП: ЦАСД се стреми да бъде в добри взаимоотношения с всички. Желаяме това да бъдат сърдечни и учтиви отношения. Стремим се да разбираме другите християни и бихме искали и те да ни разбират. Не виждам защо да бъдем враждебно настроени към хората от която и да било църква. Ако ние ги уважаваме, и те ще ни уважават. Ако желаем свобода и толерантност за себе си, би трябвало да сме готови да ги проявим и към останалите църкви.

БТ: П-р Полсън, сърдечно благодаря за мислите, които споделихте с нас. Бог да ви благослови - Вас и Вашето семейство!

КАЧЕСТВО НА ЖИВОТ

Всичко или нищо

Сари ФОРДЪМ

Чудя се колко често ние като адвентисти от седмия ден играем на играта на заместването. Отказваме се от месо и ядем ядки, не искаме да носим обеци, но си купуваме скъпи коли или маркови обувки. Не би ли било по-добре да носим бижута и да се откажем от много други неща, отколкото да объркваме навика с жертвата. Разбира се, възможно е да правим и двете.

Жертва означава да се откажеш от всичко. Колко е всичко? Не мисля, че дори искам да знам. Тази дума ме ужасява. Не е чудно, че е толкова трудно за богатия младеж да влезе в небесното царство.

Вероятно даването на пари е само една част от отговора. Вероятно е нужно да дадем част от своето време. Вероятно е нужно да се включим лично. Вероятно е нужно да излезем от състоянието си на комфорт. Към това призовава жертвата в основата си - да действваме по начини, по които никога не сме мислили, че можем. Жертвата е драстична, тя променя живота. Това е, което искаше Исус; това е, което Той и направи.

Адвентист Ривю

ЕДИНСТВО

Като семейство

Ян ПОЛСЪН

Най-големият ни син преживя ужасна катастрофа преди три години. Беше в кома две седмици и, когато излезе от нея, лявата му страна бе парализирана. Млад човек, пред когото би трябвало да има хубаво бъдеще. Стоях до леглото му в болницата, когато беше в безсъзнание, и му говорех за неща, от които се интересуваше. Говорех му за любовта ми към него. Говорех и на Господа. Не съм сигурен, че можех да скрия целия си гняв. Чувствах се така, сякаш собственият ми живот се изтръгваше от мен. Защото онзи младеж, който лежеше в кома, не беше за мен никакъв непознат. Ако можех, щях да си разменя мястото с него. Той беше толкова млад! Вътрешностите ми се късаха от мъка. Защото това семейство.

Ние сме семейство. Когато нещата не вървят добре с вас, аз страдам. И това е връзката на любовта, която трябва да присъства в Божието семейство. Непрекъснато се моля да я има.

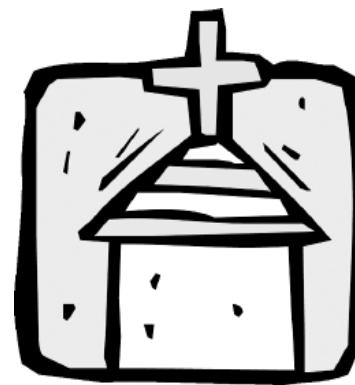
Синът ни се възстановява в по-голяма степен, отколкото лекарите смятаха за възможно. Вече може да ходи. Наскоро бе приет да следва. Става въпрос за младеж, който преди три години не можеше да се движи и да говори. Беше забравил целия си речник, след като бе говорил три езика. И когато му кажем: „Ти постигна такъв напредък“, отвърща: „Не съм го направил аз, толкова хиляди хора са се молили за мен.“

Това означава да бъдеш част от семейство.
Из проповедта, изнесена от Полсън в България

РАСТЕЖ

Как расте църквата

Ричард РАЙС

Когато разберем в какво се изразява принадлежността към една религиозна общност, виждаме защо тя е по-важна от вярването или поведението. Ако започнем с нея, те естествено си идват на мястото. Но ако започнем с вярването или поведението, често е трудно да вместим принадлежността в картината.

Има хора, които вярват в това, на което църквата учи, но не се чувстват част от общността. По същия начин някои могат да възприемат много аспекти от християнския начин на живот, без да бъдат част от християнската общност. Има ученици в училища, които църквата управлява - те се подчиняват на стандартите години наред и никога не нарушават дори и едно правило. Но когато приключат образованието си, напускат мястото, където са били възпитани да бъдат това, което искат, без да поглеждат назад. Те са живели в църковната среда, но никога реално не са й принадлежали.

Обаче ако вярването и поведението не винаги водят до принадлежност, обратното не е истина. Принадлежността естествено включва и двете. Ако сте част от една общност, вие ще споделяте нейните вярвания и посвещението ѝ. Започнете с принадлежността - и ще имате целия пакет. Тя е основната категория, както и най-обещаващото измерение на християнското съществуване.

Из „Вярване, поведение, принадлежност“